

Home casat, burro espatllat

Un relat de: [txisky](#)

En Jaume era un home de poques paraules. No era qüestió de timidesa, era més aviat per prudència. Orfe de ben petit per culpa d'un accident de trànsit, l'havien criat els seus avis. Aquests li havien transmès uns valors que els seus companys de jocs infantils no rebien dels seus pares. Així, de ben jove, en Jaume ja semblava tenir més anys que els seus amics. Maduresa, en deien alguns. Fet a l'antiga, en deien d'altres.

El cas és que a l'avi del Jaume li agradava aprofitar les llargues passejades dominicals per transmetre-li aquests valors. Amant de la saviesa popular, s'estimava fer-ho gràcies a l'ajut del refranyer. Així, quan el seu nét estava a punt de fer una malifeta que podia tenir unes conseqüències catastròfiques en forma de braç trencat o similar, li acostumava a etzibar un «no facis el ruc, que la palla va cara!». O si, per exemple, li volia transmetre que calia comportar-se amb els demés tal com volies que et tractessin a tu, deixava anar allò de «actua com cal, que amb la moneda que paguis et pagaran».

De totes les dites del seu avi, però, la favorita del Jaume era la que feia referència a la prudència. «És prudència consultar el seny abans de parlar», li deia. Es va prendre aquest consell al peu de la lletra i es passava el dia rumiant-ho tot, per això parlava tant poc. Potser massa poc i tot.

—Per enèsim cop, Jaume. Acceptes la Maria com la teva legítima esposa?

I allà estava ell, com un estaquirot. Rumiant i rumiant i rumiant...